

Sygnatura akt IV Ka 371/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Tomasz Wysocki
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kuckiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2014 roku

sprawy **P. Ż.**

oskarżonego z art. art. 286 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 16 stycznia 2014 roku, sygnatura akt VI K 51/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 300 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 371/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 r. (sygn.akt VI K 51/13) Sąd Rejonowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy P. Ż. oskarżonego o to, że:

1. w dniu 18 stycznia 2012 roku w godz. 12.30 – 13.00 w Ś. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym współsprawcą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził 80-letnią B. C. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 23.000 zł w ten sposób, że wyzyskał błędne przekonanie B. C., iż przedmiotowa suma pieniędzy miała zostać przekazana dla jej wnuka A. G.

tj. o czyn z art. 286§1 kk

2. w dniu 23 stycznia 2012 roku w godz. 12.30 – 14.15 w B. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym współsprawcą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził 84-letnią S. D. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 30.000 zł w ten sposób, że wyzyskał błędne przekonanie S. D., iż przedmiotowa suma pieniędzy miała zostać przekazana dla syna pokrzywdzonej

tj. o czyn z art. 286§1 kk

3. w dniu 26 stycznia 2012 roku w godz. 16.00 w Z. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym współsprawcą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził 82-letnią T. M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 10.000 zł w ten sposób, że wyzyskał błędne przekonanie T. M., iż przedmiotowa suma pieniędzy miała zostać przekazana dla jej wnuka R. M.

tj. o czyn z art. 286§1 kk

4. w dniu 1 lutego 2012 roku w godz. 09.45 – 13.00 w K.przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym współsprawcą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził 81-letnią A. K.do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 23.600 zł w ten sposób, że wyzyskał błędne przekonanie A. K., iż przedmiotowa suma pieniędzy miała zostać przekazana dla syna pokrzywdzonej J.

tj. o czyn z art. 286§1 kk

5. w dniu 1 lutego 2012 roku w godz. 13.00 – 13.52 w K.przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym współsprawcą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić 81-letnią A. K.do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 7.400 zł w ten sposób, że usiłował wyzyskać błędne przekonanie A. K., iż przedmiotowa suma pieniężna miała zostać przekazana dla jej syna J., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, która zorientowała się, że pieniądze nie są jednak przeznaczone dla syna

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk

6. w dniu 6 lutego 2012 roku ok. godz. 11.00 w K.na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym współsprawcą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził 74-letnią A. K. (1)do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wyzyskał błędne przekonanie A. K. (1), iż przedmiotowa suma pieniężna miała zostać przekazana dla syna pokrzywdzonej W. K.

tj. o czyn z art. 286§1 kk

7. w dniu 6 lutego 2012 roku w godz. 12.30 – 15.10 w L. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym współsprawcą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić 54-letniego H. K. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 24 tysięcy złotych w ten sposób, że usiłował wyzyskać błędne przekonanie H. K., iż przedmiotowa suma pieniężna miała zostać przekazana dla jego wnuka M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez policję

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk

oskarżonego P. Ż. uniewinnił od zarzutów popełnienia czynów opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 286§1 kk oraz opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku, tj. występkę z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk, -

oskarżonego P. Ż. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 3, 4, 6 i 7 części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 286§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i przy przyjęciu, że zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw, na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesił na okres próby lat 3 (trzech).

Na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej T. M. kwoty 10.000 zł (dziesięciu tysięcy złotych).

Na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. K. kwoty 23.600 zł (dziesięciu tysięcy złotych).

Na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. K. (1)kwoty 1.000 zł (jeden tysiąc złotych).

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie od dnia 06 lutego 2012 roku do dnia 08 lutego 2012 roku przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok w imieniu oskarżonego P. Ż. zaskarżył jego obrońca na podstawie art. 425§1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk w części w jakiej Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstw opisanych w pkt 3 i 4 części wstępnej wyroku na korzyść oskarżonego.

W oparciu o przepis art. 438 pkt 2 i 3 kpk orzeczeniu zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na jego treść polegający na mylnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy w Świdnicy, iż P. Ż. popełnił przestępstwa opisane w punktach 3 i 4 części wstępnej wyroku, podczas gdy zgromadzone dowody a zwłaszcza:

- prawidłowo oceniane zeznania pokrzywdzonej A. K., która na żadnym etapie postępowania w osobie P. Ż. nie rozpoznała osoby, której przekazała pieniądze, a podczas okazania jako sprawcę przestępstwa wskazała osobę dobraną (k.554-555),
- zeznania pokrzywdzonej T. M., która nie rozpoznała oskarżonego jako osoby, której przekazała pieniądze, a nadto opisała osobę, której przekazała pieniądze w sposób dalece odbiegający od wyglądu oskarżonego, a ponadto ze spójnych, logicznych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego wynika, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia przestępstw opisanych w punktach 3 i 4 zaskarżonego wyroku,

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia – art. 7 kpk i art. 5§2 kpk – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że P. Ż. popełnił przestępstwa opisane w punktach 3 i 4 części wstępnej wyroku, pomimo tego, że pokrzywdzone: A. K. i T. M. nie rozpoznały w oskarżonym sprawcy przestępstw, które popełniono na ich szkodę, w sytuacji gdy nasuwające się wątpliwości winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego P. Ż. w następstwie czego oskarżony P. Ż. winien zostać uniewinniony od przestępstw opisanych w punktach 3 i 4 części wstępnej wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od przestępstw opisanych w punktach 3 i 4 części wstępnej wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne i ocena prawna przypisanych oskarżonemu czynów nie budzą zastrzeżeń; w szczególności w zakresie uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 3 i 4 części wstępnej wyroku.

Sąd rejonowy dysponując w tej mierze dowodami w postaci wyjaśnień oskarżonego (k.81-82 akt sądowych) w których wskazał on czas, miejsce swego działania, kwoty pieniędzy jakie otrzymał od pokrzywdzonych, zeznań tychże pokrzywdzonych oraz wykazu połączeń telefonicznych (k.232,233 akt sądowych) władny był poczynić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę skazania go za wskazane wyżej czyny.

Omówione dowody układają się w spójny, logiczny ciąg prowadzący do wniosków zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wnioski te, w ocenie sądu okręgowego zgodne są z zasadami prawidłowego rozumowania i swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Zdumienie budzi podnoszenie przez skarżącego zarzutów dotyczących problemów z rozpoznaniem oskarżonego przez pokrzywdzone zważywszy na upływ czasu od zdarzeń oraz podeszły wiek tychże pokrzywdzonych rzutujący na zdolność postrzegania i zapamiętywania okoliczności zdarzeń w szczególności przelotnie widzianych twarzy osób.

Na marginesie dodać należy, że kwestia rozpoznania bądź braku rozpoznania oskarżonego przez pokrzywdzone wobec omówionych wyżej dowodów nie ma istotnego znaczenia dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania kary wymierzonej oskarżonemu za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk, wręcz przeciwnie kara ta jawi się w realiach przedmiotowej sprawy jako relatywnie łagodna.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636§1 kk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

pd